

[Bilgrav-Nielsen]

Jeg tror, at hr. Duetoft – som alle vi andre – ved, at det ligger i parlamentarismen, at en minister og en regering ikke kan blive siddende, hvis man har et folketingsflertal imod sig. Og hvis det viser sig, at den aftale, der nu er indgået mellem de tre partier om EF-holdningen, accepteres af regeringen, jamen så har regeringen ikke noget folketingsflertal imod sig. Det samme gør sig gældende med en lang række andre politiske emner. Sådan er det. Hvis regeringen vælger at følge Folketingets flertal, er der godt hold på det, der er grundreglerne i dansk parlamentarisme.

Men finanslovsagen er jo speciel i år derved, at der er ført intense forhandlinger på det tidspunkt, hvor vi nu har første behandling. Og det har været et ønske fra Det Radikale Venstre og andre partier, at vi straks, når finansloven var fremsat, gik i gang med fælles drøftelser, samtidige drøftelser, om det store arbejdsmarkedsstof. Det er meget væsentligt for os at komme igennem det og få en løsning på beskæftigelsessituationen – og så i øvrigt de andre emner, som finansloven rummer.

Det forløb, den debat, den diskussion, der har været om det indtil nu, har for så vidt været tilfredsstillende. Når jeg må være lidt forbeholden, er det naturligvis, fordi det ser ud, som om den del, der har at gøre med arbejdsmarkedsstoffet, reformen, har det svært. Det er svært for partierne at nå til enighed om dette spørgsmål.

I Det Radikale Venstre mener vi, det er meget vigtigt, at der kommer en nyordning på dette område. Vi tror på, at der skal strukturændringer til, hvis vi langsigtet skal kunne få drejet udviklingen i en mere positiv retning, især hvad angår økonomisk fremdrift og øget beskæftigelse. Og det er jo det sidste, der dominerer denne debat og dominerer debatten i øjeblikket i Danmark og i landene omkring os.

Vi må desværre notere, ikke mindst ved læsning af den sidste budgetoversigt, nr. 3, 1992, at der er faldende indtægter til staten og stigende udgifter i forhold til skønnene ved finanslovens fremsættelse. Det er selvfølgelig meget bekymrende. Som resultat giver det, at der er et stigende kasseunderskud. Det er bekymrende, fordi det sker samtidig med, at meldingerne fra udlandet om, at vores afsætningsmuligheder også er reduceret, er pessimistiske. Og det vil sige, at det problem, vi har, med sti-

gende arbejdsløshed og økonomiske vanskeligheder i stadig stigende omfang, viser sig at være en sag, vi selv skal løse.

Også i relation hertil er det godt, at vi er på vej – det tror jeg vi er – til en stor, bred enighed om vores EF-politik. For uanset hvad man lægger i resultatet af folkeafstemningen, de negative og positive virkninger af den, er det klart, at en hurtig dansk fællesmarkering af, hvad vi ønsker os, en hurtig forhandling herom, er afgørende – også for udlandets vurdering af Danmarks økonomi og økonomiske udvikling.

Men vi står altså i en situation, der mere og mere tyder på, at vi i højere grad end hidtil selv skal hanke op i vore egne problemer. Der må vi i Det Radikale Venstre sige, at det nytter ikke noget, man kan ikke vige udenom: Det er dem i samfundet, der har det sværest, der behøver en hjælpende hånd fra dem, der har deres på det tørre. Der må gennem den politik, vi gennemfører, ske en solidarisering. Det må betyde, at vi skaffer bedre rytme imellem det at have fritid, arbejde og være under uddannelse – en sammenhængende politik, som betyder, at man er i en meningsfyldt situation, også selv om man ikke p.t. er på en traditionel arbejdsplads. Det er dér, reformerne skal sætte ind.

Vi mener også, det er væsentligt, at vi i vore diskussioner om budgetterne ikke forfalder til at skære ned på felter, hvor vi støtter dem, der i forvejen har det sværest. Og der er et klart flertal, der har meldt, at man på disse områder – på socialområdet, på understøttelsesområdet i det hele taget – er imod, at der foretages nedskæringer.

På samme måde mener vi radikale, at vi må forholde os til den fattige del af verden uden for Danmark. Det nytter ikke noget, at vi i en sådan situation siger, at nu må vi skære ned f.eks. i udviklingsbistanden til de lande, der har brug for vores hjælp. Og vi må ikke skære ned i den støtte, der er nødvendig for at hjælpe mennesker, der kommer hertil på grund af uro, nød eller krig dér, hvor de selv bor. Det er de overordnede signaler, som vi ønsker at give ved denne første behandling, og som vi også skønner der er basis for at få imødekommet under forhandlingerne.

Vi kunne også, som vi har for vane, bruge denne første behandling til at fokusere på en lang række mindre sager, hvor vi ønsker at få